

[ROZKAZCA *sb m*

rozkazca, rozkaźca.

o *prawdopodobnie jasne (tak w roz-); pierwsze a pochylone.*

sg G rozkaźcy. ◇ I rozkaźcą.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

1. Władca, panujący [w formule tytularnej; czego]:

Szereg: »rozkaźca i gospodar«: Z łáki Bożey od wielkiego Hośpodára Cára [...] y Siebierney ftrony rośkaźcy y Hośpodára Herfkiey źiemie WerVotum D3v.

2. Przywódca duchowy [komu]:

Szereg: »sprawca i rozkazca«: Oto świadkiem narodom dałem go [naród izraelski]/ íprawcą y rozkazcą [ducem et praecipientem] ludziom. Oto narod nie znáiomý powołaśz/ narod też nieznáiomý tobie ku tobie pobieży/ dla Iehowy Bogá twego/ y dla Świętego Izráelowego/ bo vpiękrzył cię. BudBib Is 55/4 (Linde).

MP